

ΜΑΝΟΣ Ε. ΜΕΓΑΛΟΚΟΝΟΜΟΣ

ΣΥΝΕΛΛΗΝΕΣ...

ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΜΕΛΕΤΗΜΑ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΡΟΑΣΠΙΣΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ – ΘΡΑΚΗΣ

ΣΥΝΕΛΛΗΝΕΣ....

ΈΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΜΕΛΕΤΗΜΑ

ΜΑΝΟΣ Ε. ΜΕΓΑΛΟΚΟΝΟΜΟΣ

ΣΥΝΕΛΛΗΝΕΣ...

ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΜΕΛΕΤΗΜΑ

**Σύνδεσμος Προάσπισης
Μακεδονίας - Θράκης**

Συνέλληνες – Ένα επίκαιρο μελέτημα

Έκδοση:

Σύνδεσμος Προάσπισης Μακεδονίας – Θράκης

©Μάνος Μεγαλοκονόμος

e-Mail ΣΠΜΘ: spmt2019@yahoo.com

Επιμέλεια Έκδοσης: Δημ. Καραμήτσος

Συγγραφικό Έργο του ιδίου

Διπλωματία

Σύγχρονη Τεχνική Διαπραγματεύσεων

Εγχειρίδιο Διδασκαλίας. Αυτοέκδοση, Αθήνα 2000

Στρατηγικό Βάθος, Ζωτικός Χώρος και γενοκτονίες

Πολιτικό Μελέτημα,

Εκδ. ΑΡΜΟΣ, Αθήνα 2009

Μυθιστορήματα

Η Άμμος της Σελήνης,

Εκδ. Εκδόσεις των Φίλων, Αθήνα 1996

Η Ώρα της Πορφύρας, Ιστορικό Μυθιστόρημα

Εκδ. Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 1998

Ο Πυθέας των Ανέμων, Ιστορικό Μυθιστόρημα

Εκδ. Πατάκη, Αθήνα 2003

Τα Σκαλοπάτια των Θεών,

Εκδ. Πατάκη, Αθήνα 2005

Το Λάκτισμα του Πρίγκηπα, Ιστορίες Εναλλακτικής

Διπλωματίας,

Εκδ. ΑΡΜΟΣ, Αθήνα 2009

Η Κλοπή ως Ευεργεσία, Ιστορίες Μεταμοντέρνας Λόξας,

Εκδ. ΑΡΜΟΣ, Αθήνα 2012

Ενδεκάμερο, Η Εποχή της εξυγίανσης,

Εκδ. ΑΡΜΟΣ 2016

The Eleven-day Week 2018

Εκδ. Dorrance Publishing co, Pittsburgh USA

Η Βασίλισσα των Νταγιουάν

Ιστορικό Μυθιστόρημα (υπό έκδοση).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1.Μόνο τώρα ίσως παρουσιάζεται η δυνατότητα ενώσεως όλων των αγνών Ελλήνων πατριωτών 1
- 2.Πότε κατάλαβα ότι υπάρχουν δυο ειδών αντίπαλοι του ελληνικού γένους.....5
- 3.Οι λόγοι που ωθούν κάποιους Έλληνες το γένος να μετατρέπονται σε αντιπάλους του έθνους..... . 11
- 4.Οι ξένοι.....15
- 5.Τα ακόλουθα σημεία αποτελούν αφορμές για ενότητα και συσπείρωση..... .23

1 ΜΟΝΟ ΤΩΡΑ ΙΣΩΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Η ΔΥ- ΝΑΤΟΤΗΤΑ ΕΝΩΣΕΩΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΓΝΩΝ ΕΛ- ΛΗΝΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ

Η παραπάνω ιδέα βασίζεται σε μία άλλη που πρέπει πρώτα να αναλυθεί. Η Ανθρωπότητα δεν είναι πια αυτή που ήταν πριν τριάντα-σαράντα χρόνια. Δεν διακρίνεται σε κοινωνίες καπιταλιστικές και κοινωνίες «κοινωνιστικές»- σοσιαλιστικές. Χωρίζεται, αντιθέτως, σε μια τεράστια πλειοψηφία φτωχών πολιτών που λιμοκτονούν και σε μια όλο και πιο πλούσια μειοψηφία που συνεχίζουν να πλουτίζουν. Το φαινόμενο λέγεται παγκοσμιοποίηση. Αυτό φαίνεται μόλις κοιτάξεις γύρω σου και η εικόνα είναι τόσο καθαρή όσο ήταν καθαρή και η εικόνα της διαφοράς μεταξύ των πρώην σοβιετικών χωρών και των καπιταλιστικών. Οι διαφορές εξάλλου των ιδεοληψιών μεταξύ «δεξιάς» και «αριστεράς» δεν έχουν πλέον κανένα νόημα αφού οι επιφανειακά «αριστερές» κυβερνήσεις έχουν γίνει

ασταμάτητα δραστήριες στο να καταλύσουν τον κοινωνικό ιστό και το στοιχειώδες δικαίωμα των πτωχότερων πληθυσμών να επιβιώσουν. Θα έλθει κάποια στιγμή που τα παλαιολιθικά κόμματα θα αγωνίζονται να αποδείξουν ότι είναι πιο «αριστερά» επειδή οι δικοί τους πεινασμένοι λιμοκτονούν λιγότερο από άλλους. Τελευταίο παράδειγμα η Ελλάδα μας.

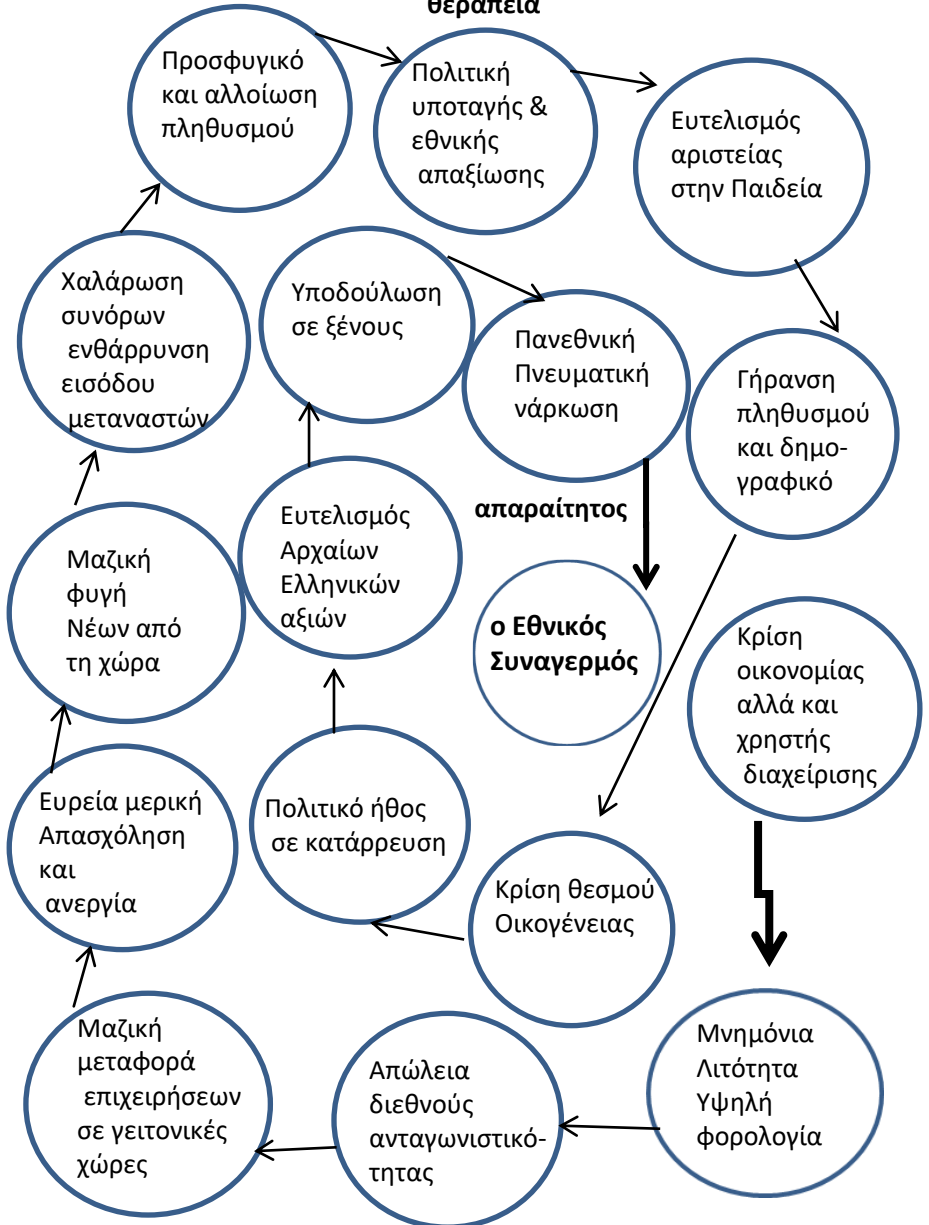
Ξεκινώντας από τα παραπάνω πιστεύουμε ότι οι υπερβολές —στις οποίες έχει φτάσει το διεθνές σύστημα— δίνουν σήμερα την ευκαιρία στη χώρα μας να ηγηθεί μιας κίνησης, που αν δεν γίνει σήμερα, θα γίνει αναγκαστικά αργότερα, όταν όμως, τότε, τα συμφέροντα των ισχυροτέρων θα έχουν εγκαθιδρυθεί τόσο στέρεα που καμιά προσπάθεια θεραπείας δεν θα είναι δυνατή ή πάντως θα είναι ασυγκρίτως δυσχερέστερη.

Αυτό είναι αποτέλεσμα και του γεγονότος ότι η παγκοσμιοποίηση έχει, ως γνωστόν, ξεχάσει τις ανθρωπιστικές αρχές του ελληνικού πνεύματος και κυριαρχείται από μόνη την επιθυμία του κέρδους, χωρίς να λογαριάζει τις κοινωνικές επιπτώσεις της απάνθρωπης αυτής εμμονής.

Δύο είναι οι λόγοι που επιβάλλουν την κίνηση που εξηγείται στο παρόν. Και οι δύο αφορούν πρώτα στην Ελλάδα. Ο πρώτος απεικονίζεται στο συνημμένο διάγραμμα (σελ. 4) όπου φαίνεται ότι πολλοί και δια-

φορετικοί συντελεστές έχουν οδηγήσει τη χώρα και τον λαό της σε μια ασφυξία που, αν δεν τερματισθεί χωρίς καθυστέρηση, μέλλον για την Πατρίδα μας δεν θα υπάρξει. Ο δεύτερος αφορά στην προσεχή εκλογική συγκυρία. Υπάρχουν σε αυτή δύο βασικές «θεσμικές» πολιτικές δυνάμεις που οι οποίες συγκεντρώνουν περίπου σε μέγιστη πρόβλεψη ένα 50%. Το υπόλοιπο αποτελείται από μικρότερες πολιτικές ομάδες που θα είχαν σήμερα την ευκαιρία να «σκεφτούν» πατριωτικά, αλλά και λογικά και να αποτελέσουν μια αξιόλογη δύναμη, η οποία θα μπορούσε να βοηθήσει στην ανόρθωση της οικονομίας, της κοινωνίας, αλλά και στην θεραπεία των εθνικών ζημιών που έχουν συνεπιφέρει οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας και ιδίως η τελευταία Κυβέρνηση. Μέσα σε αυτό το «ενδιάμεσο» 50% ενυπάρχει βεβαίως και μια δύναμη προς την οποία δεν απευθύνεται το παρόν πόνημα. Οι υπόλοιπες όμως θα μπορούσαν θαυμάσια να συσπειρωθούν αφού μάλιστα προσεγγίζουν η μία την άλλη και στα τρία μεγάλα προβλήματα της χώρας: «Κοινωνικό» , «Οικονομικό» και τα «Εθνικά θέματα». Αν αδρανήσουμε σήμερα και φτάσουμε όπως όλα δείχνουν σε άτακτη χρεωκοπία, τα εθνικά μας θέματα, το μέλλον της κοινωνίας μας και η οικονομία θα έχουν οριστικά καταδικασθεί σε εξαφάνιση. Θα έχουμε έτσι δημιουργήσει νέες χαμένες πατρίδες και θα μας έχουν μείνει πλέον, μαζί με την νεολαία μας του εξωτερικού, μόνη η παρηγοριά του παρελθόντος.

**Η ασφυξία του ελληνικού φαύλου κοχλία και η μόνη διαφαινόμενη
θεραπεία**

2 ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Τριάντα πέντε χρόνια υπηρέτησα με όχι απλώς αφοσίωση, αλλά με εμμονή μπορώ να πω τα ελληνικά συμφέροντα στο εξωτερικό. Είτε αυτά ήταν εθνικά, είτε οικονομικά, είτε κοινωνικά, είτε αφορούσαν στην στήριξη της ομογένειας και του μέλλοντός της έξω από την Ελλάδα. Πολλές φορές είχα διαπιστώσει ότι μπορεί να γίνονταν λάθη είτε από προσωπικές προτιμήσεις, είτε κομματικές αποχρώσεις, είτε από αντικειμενικές συγκυρίες. Πολλές φορές επίσης είχα διαπιστώσει στο πολιτικό προσωπικό που επισκεπτόταν τις χώρες του εξωτερικού όπου υπηρετούσα ορισμένες πρωτοβουλίες, οι οποίες θεωρούσα ότι ξέφευγαν από την γενικά ακολουθούμενη γραμμή. Αλλά και αυτή την συμπεριφορά την θεωρούσα ότι ήταν μέσα στις ανθρώπινες αδυναμίες και στις ελληνικές μας συνήθειες που αφορούν στην συνοχή και στην εσωτερική συνεννόηση. Στο τέλος της διαδρομής των τριάντα πέντε ετών βρέθηκα να είμαι υπεύθυνος για την

Υπηρεσία Σχεδιασμού Πολιτικής που είχε δημιουργήσει τότε ο Υπουργός Εξωτερικών Αντώνης Σαμαράς. Αποτελείτο η Υπηρεσία αυτή από περίπου είκοσι διαλεκτούς, στην αρχή τουλάχιστον, καθηγητές επιστήμονες, απόστρατους αξιωματικούς και επί τιμή πρέσβεις. Οι προσπάθειες σύντομα απέδωσαν συγκεκριμένες προτάσεις, από τις οποίες ο υπουργός άλλες ενέκρινε για να προχωρήσουν στην υλοποίησή τους και άλλες θεώρησε ότι χρειάζονταν περαιτέρω επεξεργασία. Μία από τις κυριότερες που ενέκρινε τότε, ήταν εκείνη που αφορούσε στην Ίδρυση του Ιδρύματος Ελληνικού Πολιτισμού, για την οποία χρειάστηκε να συνεννοηθώ με τον ίδιο τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας, ο οποίος βρήκε την πρόταση ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα και την πραγματοποίησή της αναγκαία και με παρέπεμψε στον καθηγητή Ιωάννη Γεωργάκη. Έτσι είχα την ευκαιρία να γνωρίσω και να συνεργασθώ με έναν από τους πιο ευφυείς ανθρώπους που συνάντησα ποτέ, με ανοικτό μυαλό και άπειρες ιδέες. Σε πολύ λίγο χρόνο είχαμε επιτύχει να δημιουργήσουμε, εκτός από μια Γενική Συνέλευση με διαλεκτούς διανοούμενους, καθηγητές, συγγραφείς και μια ομάδα ξένων ελληνιστών, περί τους εκατό από όλο τον κόσμο. Αυτοί ασπάσθηκαν τις ιδέες του ιδρύματος και άρχισαν σε συνεργασία μαζί μας να γράφουν και να δημοσιεύουν άρθρα σχετικά με τη χώρα μας, με τον πολιτισμό της και με τις προσδοκίες της. Δημιουργήθηκαν επίσης και πέντε παραρτήματα στο εξωτερικό με λίγο μεν προσωπικό, αλλά με πολλή διάθε-

ση για εργασία. Μεταξύ των παραρτημάτων αυτών ήταν και εκείνο για το οποίο όλοι όσοι εργασθήκαμε τότε στο ΔΣ χωρίς απολύτως καμιά αμοιβή, διατηρήσαμε μια διακριτική υπερηφάνεια, αφού είχαμε πετύχει, πέραν των ανωτέρω να νοικιάσουμε για πολλές δεκαετίες και με ελάχιστο ενοίκιο την μικρή οικία με άλλες δύο γειτονικές της που υπήρξε η έδρα της Φιλικής Εταιρείας στην Οδησσό λίγα χρόνια πριν από την Επανάσταση του 1821.

Οι εκλογές του 1993 στην Ελλάδα άλλαξαν πολλές καταστάσεις, μεταξύ των οποίων και τη λειτουργία του Ιδρύματος Ελληνικού Πολιτισμού. Οι πρωτότυπες ιδέες του αείμνηστου Γεωργάκη λησμονήθηκαν, η ομάδα των ξένων ελληνοιστών απενεργοποιήθηκε, η Γενική Συνέλευση του ΙΕΠ έπαψε να υπάρχει, αφού δεν θα γίνονταν πλέον εκλογές για τον ορισμό του Δ.Σ., αλλά αυτό θα διοριζόταν από την κυβέρνηση. Έτσι έχανε το ΙΕΠ και τον βασικό λόγο της ύπαρξης του που ήταν να μη θεωρείται από τους ξένους κρατικός οργανισμός (τέτοιοι υπήρχαν άλλωστε μέσα από τα Γραφεία Ακολουθών των Πρεσβειών) αλλά ημι-αυτόνομος και επομένως πιο αξιόπιστος σε ό,τι αφορούσε τις επιδιώξεις μας στον εθνικο-πολιτισμικό τομέα.

Η παραίτηση των μελών του παλαιού ΔΣ μαζί με τον υπογράφοντα επήλθε αμέσως και ήταν τάχιστα παρά την αντίθετη προτροπή του αρμοδίου τότε Υφυπουργού Εξωτερικών. Αμέσως δε μετά από αυτήν α-

κολούθησε και μια άλλη αλλαγή για την οποία έγινε όλη η παραπάνω περιγραφή. Το Ίδρυμα μετονομάστηκε από Ίδρυμα Ελληνικού Πολιτισμού σε Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού...! !! Ποίου Πολιτισμού έμεινε ένα ερώτημα, ο λόγος δε της μετονομασίας ήταν, σύμφωνα με την απάντηση σε σχετικό ερώτημα μας, ότι η πρώτη ονομασία «έδειχνε εθνοκαπηλεία απαράδεκτη»...! Εθνοκαπηλεία δηλαδή απαράδεκτη από έναν λαό, ο οποίος από μόνος του είχε πλουτίσει την υφήλιο με στοιχεία πολιτισμού που δεν μπορούσαν να συγκριθούν σε προσφορά με κανέναν άλλο. Και των οποίων στοιχεία πολιτισμού ήταν περισσότερο από απαραίτητο να διατηρήσει την ανάμνηση σαν ανεκτίμητο μαξιλάρι προστασίας απέναντι στις πανταχόθεν επικρεμάμενες απειλές. Γιατί οι καθαρά πολιτικές δυνατότητες του λαού αυτού, μετά τις συνέχεις συρρικνώσεις του, δεν μπορούσαν να κρατηθούν σε διεθνή επίπεδα σοβαρής πολιτικής αποτροπής.

Η αλλαγή αυτή με έκανε να σκεφτώ ότι μέσα στην πολιτική μας ζωή υπήρχαν στοιχεία που εχθρευόντουσαν την Ελλάδα και την συνέχιση της ιστορίας της. Στοιχεία που θεωρούσαν ότι το να φωνάξεις ότι είσαι Έλληνας ήταν σχεδόν απαγορευμένο και πάντως υποτιμητικό. Ήταν ακριβώς η στιγμή που κατάλαβα ότι εκτός από τους εξωτερικούς εχθρούς η γενιά μας πρέπει να αντιμετωπίσει και εσωτερικούς εχθρούς. Αν δε, οι εξωτερικοί είναι ίσως δυσκολότερα

αντιμετωπίσιμοι, οι εσωτερικοί είναι δυσκολότερα αναγνωρίσιμοι.

3 ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΩΘΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΝΤΑΙ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Οι λόγοι για τους οποίους είναι δυνατόν και συμβαίνει συχνά Έλληνες να μετατρέπονται σε αντιπάλους της Πατρίδας τους ήταν παλαιότερα —αλλά και μέχρι σήμερα— κυρίως ιδεολογικοί. Παλαιοί αριστεροί που είχαν ζήσει την αποτυχία των κομμουνιστικών καθεστώτων να κερδίσουν τον αδελφοκτόνο Εμφύλιο και να φτάσουν στην αυτονομία της Μακεδονίας, ζήτησαν καταφύγιο, ιδεολογικό αλλά και πραγματικό, στα καθεστώτα της εποχής, όπου επικρατούσε ο κομμουνισμός. Πολλά χρόνια αργότερα, μετά την πλήρη αποτυχία αυτού του συστήματος εκεί όπου εφαρμόστηκε θεσμικά, μετά την πτώση και της Σοβιετικής Ένωσης, αυτοί που ακόμη σκέπτονται με τον ίδιο τρόπο διεθνώς είναι πολύ λιγότεροι.

Δεν συμβαίνει όμως αυτό και στην Ελλάδα. Για κάποιο λόγο, ανεξήγητο, πολλοί έχουν ξεμείνει με τα

απωθημένα εκείνης της εποχής, χωρίς να ενδιαφέρονται για την πραγματική σημερινή διεθνή κατάσταση και η στάση αυτή τους οδηγεί μέχρι και στην άρνηση της ελληνικότητάς τους. Με συνέπεια να επιδιώκουν την ταχύτερη δυνατή υλοποίηση του «πολυπολιτισμού» και την επιτάχυνση της παγκοσμιοποίησης. Με αυτό τον τρόπο σύμφωνα με τις τελευταίες εξελίξεις, η προσπάθεια του διεθνούς κεφαλαίου να πολλαπλασιασθούν τα έθνη της γης, έχει βρει υποστηρικτές, εκτός αυτών οι οποίοι φυσιολογικά έχουν ανάλογα καπιταλιστικά συμφέροντα, και τους παλαιούς κομμουνιστές!

Αυτοί πιστεύουν ότι όσο πιο διεθνιστές γίνουν τόσο περισσότερο θα στηρίξουν τις ιδεοληψίες τους. Χωρίς να έχουν καταλάβει ότι οι καιροί και οι συγκυρίες έχουν αντιστρέψει απόλυτα τις επικρατούσες στο παρελθόν συνθήκες και ότι με την στάση τους αυτή επιβραβεύουν τον διαχωρισμό των πτωχών λαών από τους πλούσιους, εις βάρος φυσικά των πρώτων οι οποίοι που συνεχώς αυξάνονται σε αριθμό και βαθμό εξαθλίωσης.

Υπάρχουν και άλλοι λόγοι που οδηγούν ορισμένους, λίγους πάντως Έλληνες το γένος, να αρνούνται ουσιαστικά την ελληνικότητά τους και τον πολιτισμό της ελληνικής φυλής, που όμως δεν είναι του αμέσου ενδιαφέροντος του παρόντος πονήματος. Δεν πρέπει όμως να ξεχνούμε ποτέ ότι οι έστω και πολύ λίγοι αυ-

τοί, όταν συμβεί να βρίσκονται στις τάξεις της ηγεσίας της χώρας μπορούν να προκαλέσουν τεράστιες ζημιές στην πατρίδα, ζημιές που άλλοτε είναι δυνατόν να θεραπευθούν, έστω και μακροχρόνια, ενώ άλλοτε μπορεί να παραμένουν δυστυχώς αιώνιο βάρος για την πατρίδα μας. Με την φράση αυτή δεν εννοούμε μόνο τα εθνικά θέματα, αλλά και καταστάσεις που —λόγω μιας απαράδεκτης πολιτικής— δημιουργούν αλλοιώσεις στην κοινωνία, όπως φυγή της νεολαίας στο εξωτερικό, διάλυση του οικογενειακού ιστού, λαϊκή δυσπιστία απέναντι στο ήθος της πολιτικής, διάλυση της μεσαίας τάξης, αμφισβήτηση της συνταγματικής δημοκρατίας κ.π.α.

4 ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Ας δούμε τώρα όσο γίνεται συντομότερα ποιοί είναι οι ξένοι προς τους οποίους πρέπει να συγκεντρώνεται η προσοχή μας, όταν αγωνιζόμαστε για την επιβίωση της πατρίδας και του γένους μας. Δανείζομαι εδώ μια φράση που δημοσίευσε, μεταξύ πολλών άλλων, ο Μίκης Θεοδωράκης τις τελευταίες εβδομάδες, όταν η κρίση της Ελλάδος είχε πάρει πλέον την σημερινή της μορφή. Λέει ο μεγάλος αυτός πατριώτης που αποτελεί συγχρόνως ανεκτίμητο πολιτιστικό κεφάλαιο για τη χώρα. *«Η καγκελάρια της Γερμανίας επέβλεψε με γερμανική πυγμή και συνέπεια στην καταστροφή της χώρας μας από την αρχή των Μνημονίων και ιδιαίτερα μετά το 2015 έχοντας γοητεύσει και καθυποτάξει τον Αλέξη Τσίπρα. Μετά την μεγάλη πυρκαγιά ήλθε να ελέγξει τα αποκαΐδια με σκοπό να πετύχει την περαιτέρω αξιοποίησή τους και την τελειωτική μας ερήμωση και με το βλέμμα στους υδρογονάνθρακες —που σήμερα όλοι πλέον γνωρίζουν την ύπαρξη και την αξία τους— η οποία ανέρχεται σε δεκάδες τρισεκατομμύρια. Η ά-*

σπονδη φίλη μας περιμένει την τελική μας ραγιαδοποίηση, ώστε να μην υπάρξει ούτε η παραμικρή αντίδραση από μέρους μας την ώρα της υφαρπαγής τους επ' ωφελεία του γερμανικού λαού, που όπως φαίνεται δεν χόρτασε ακόμα το φαγοπότι της εποχής της γερμανικής Κατοχής».

Ξεκινώ αυτό το μέρος με την έκφραση της πεποίθησης ότι κανένας λαός δεν επιθυμεί τους πολέμους. Υπάρχουν όμως λαοί που θεωρούν την πειθαρχία πρωταρχικό προσόν, ενώ υπάρχουν άλλοι που θεωρούν την διαπαιδαγώγηση και τις οικουμενικές αρχές του ευρωπαϊκού πολιτισμού απαραίτητα στοιχεία για την διατήρηση της ειρήνης. Αυτή η διαφορά έχει κάνει τους Γερμανούς να κρατούν εδώ και αιώνες τον πρώτο ρόλο στις πολεμικές περιπέτειες της Ευρώπης. Αρχίζοντας από την εποχή του Αυτοκράτορα Γουλιέλμου και προχωρώντας μέχρι τον εικοστό αιώνα δεν έχουμε παρά προσπάθειες των ηγετών της Γερμανίας να επικρατήσουν στην περιοχή με το δικαίωμα του ισχυρότερου. Όπως πολύ σωστά γράφει ένας ιστορικός συγγραφέας (Γ. Δημητράκης) «*Ούτε ο γερμανικός λαός μπορεί να κατηγορηθεί για τις ευθύνες των Πολιτικών του, οι οποίοι εκμεταλλεύονται την εργατικότητα και την πειθαρχία του για να προκαλούν με την ασυνειδησία τους και με την εξουσιομανία τους τόσα δεινά και πολέμους στην Ευρώπη*».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Έτσι λοιπόν σε όλες αυτές τις αναμετρήσεις η Ελλάδα βρέθηκε στο αντίπαλο στρατόπεδο από εκείνο που υποστήριξε την Γερμανία, κάτι το οποίο οι γερμανοί δεν μπορούν να ξεχάσουν. Μάλιστα στον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο η Ελλάδα με την αντίστασή της σε Ιταλία και Γερμανία έγινε μια από τις βασικές αιτίες για να χάσει η Γερμανία την ευκαιρία να κερδίσει τον πόλεμο εναντίον της Σοβιετικής Ενώσεως. Τούτο είναι ένα γεγονός που όλες οι δυνάμεις τότε ανεγνώρισαν, τόσο οι Δυτικές όσο και οι Σοβιετικές, αλλά ακόμη και ο Χίτλερ. (βλ. τις δηλώσεις στο βιβλίο μου “Στρατηγικό Βάθος, Ζωτικός Χώρος και γενοκτονίες, από τις Εκδόσεις Αρμός). Είναι λοιπόν αδύνατον να λησμονηθεί το καταστροφικό για τον εχθρό μας γεγονός αυτό από έναν λαό όπως ο Γερμανικός, ο οποίος έχει απόλυτη πίστη στην δήθεν ανωτερότητά του και για τον λόγο αυτό κυρίως θεωρεί την Ελλάδα μια χώρα που πρέπει να υποταχθεί, άλλοτε με τα όπλα και άλλοτε με την δύναμη του χρήματος.

Υπάρχουν βέβαια και άλλοι λόγοι για τους οποίους οι Γερμανοί είναι πάντα με το μέρος των αντιπάλων της Ελλάδος (ενστικτώδης συμπάθεια προς την Τουρκία λ.χ.), αλλά αυτό αφορά κυρίως σε κατά καιρούς επιδιώξεις στρατηγικής και οικονομικής επέκτασης της γερμανικής επιρροής. Αυτοί λοιπόν, εξ αιτίας και μόνο της μέχρι σήμερα πολιτικής τους, αποτελούν

το πρώτο –θεωρώ– στοιχείο εξωτερικής αντιπαλότητας για τη χώρα μας.

Το πρόβλημα που δεν έχει λυθεί ακόμη με την Γερμανία από την εποχή του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου δίνει ακόμη μιαν εικόνα των διαθέσεων της χώρας αυτής ή των ηγετών της απέναντι στην Ελλάδα. Κατά γενική εκτίμηση η Ελλάδα ήταν η χώρα που σε σχέση με το μέγεθός της υπέστη τις σοβαρότερες ανθρώπινες και υλικές καταστροφές από την γερμανική Κατοχή. Τρεις ήταν οι κατηγορίες των οφειλομένων ποσών από την Γερμανία προς την Ελλάδα. Αποζημιώσεις για υλικές καταστροφές προς την χώρα μας, αποζημιώσεις για εκτελέσεις, βασανιστήρια φυλακίσεις ιδιωτών και αποπληρωμή του κατοχικού δανείου που είχε υποχρεωτικά συναφθεί κατά την Κατοχή (Αναγκαστικό δάνειο). Οι χρόνοι που πέρασαν σημείωσαν ποικίλες φάσεις, πολλές φορές εξ αιτίας μιας δύσκολα εξηγούμενης ελληνικής αβελτηρίας, αλλά πάντοτε και εξ αιτίας της γερμανικής απαράδεκτης άρνησης να εκπληρώσει την υποχρέωσή της αυτή. Αυτό εξηγείται δύσκολα, όπως εκθέτει ο καθηγητής Ιωάννης Χολέβας στο βιβλίο του «Οι πολεμικές αποζημιώσεις» αφού : «είναι λάθος η άρνηση των Γερμανών, γιατί με αυτή τους την συμπεριφορά μάς εξωθούν να θυμηθούμε πρωτάκουστα εγκλήματα, καταστροφές και αρπαγές, που τις φορτώσαμε όλες στον Χίτλερ και στους Ναζί, σαν να μην είναι γνωστό ότι στον πόλεμο είχε πάρει μέρος, μάλλον με την θέλησή

του το πλείστον του γερμανικού λαού». Η αλήθεια είναι ότι οι επανορθώσεις αποτελούν ζήτημα πανανθρώπινης δικαιοσύνης, αφού η Γερμανία ληλάτησε τότε με ιδιαίτερη αγριότητα την Ελλάδα, όπως μπορεί ακόμη να θυμάται η τελευταία εν ζωή γενιά της Κατοχής στην οποία ανήκει και ο γράφων.

Πριν από λίγες εβδομάδες είχε δημοσιευθεί σε γερμανικά μέσα ενημέρωσης ένα σχόλιο που έδειχνε καθαρά την γνώμη της πλειοψηφίας των Γερμανών για την Ελλάδα. Προφανώς ενοχλημένοι οι Γερμανοί από την πολιτιστική κληρονομιά μας, το άρθρο ανέφερε ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν έχουν καμιά σχέση με τους αρχαίους Έλληνες και ότι μετά από τις περιπέτειες της ιστορίας μας είμαστε πλέον κάτι μεταξύ Σλαύων, Αλβανών και Τούρκων. Είχα τότε απαντήσει στην ιστοσελίδα που δημοσίευσε το παραπάνω ότι *«Οι Γερμανοί έχουν δίκιο να κρατούν απωθημένα από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου αφού μόνο οι Έλληνες αντέταξαν αποφασιστική για την έκβαση του πολέμου αντίσταση. Και ότι αυτό αποδεικνύει ότι το δημοσίευμα δεν έχει καμία βάση αφού αν ήμασταν Σλαύοι ή Αλβανοί δεν θα είχαμε αντισταθεί στις επιθέσεις του ναζισμού και του φασισμού την εποχή εκείνη. Αφού οι πιο πολλοί Σλαύοι και όλοι οι Αλβανοί αντιθέτως συνεργάστηκαν με τους εισβολείς. Και αν ήμασταν Τούρκοι θα περιμέναμε την 12η Φεβρουαρίου του 1945 για να βγούμε σαν τους Τούρκους «παλικαρίσια» στον πόλεμο, όταν η Γερμανία είχε πια καταρρεύσει!*

Έτσι φτάνουμε και στα προβλήματα που έχουμε και που πάντα θα έχουμε στο μέλλον με την Τουρκία. Είναι το μόνιμο μέλημα μας να μη δώσουμε αφορμή για θερμό επεισόδιο στην Τουρκία, η οποία τότε έτσι και τότε αλλιώς δείχνει μιαν αδυναμία να τηρήσει τις επιταγές όχι απλώς της καλής γειτονίας, αλλά ακόμη και του Διεθνούς δικαίου στις σχέσεις μας. Το γεγονός ότι ανήκουμε και οι δύο χώρες στην ίδια «αμυντική» συμμαχία του ΝΑΤΟ, όχι μόνο δεν έχει προσφέρει λύσεις για το ζήτημα, αλλά φαίνεται ότι —όσο κρατάει αυτή η επικίνδυνη κατάσταση— δίνει περισσότερες δυνατότητες σε ορισμένους από τους συμμάχους μας να κερδίζουν οικονομικά από την ανάγκη μας να εξοπλιζόμαστε. Και αυτό, όχι για να αντιμετωπίσουμε τους εχθρούς της Συμμαχίας, αλλά για να αντιμετωπίσουμε ενδεχόμενη πίεση από τον μεγάλο γείτονα και δήθεν σύμμαχο. Πρόσθετο στοιχείο για μια μελλοντική τυχόν επιδείνωση αποτελεί και η ενεργειακή δραστηριότητα στην Μεσόγειο, όπου η Τουρκία καθημερινά δηλώνει επίσημα ότι επιθυμεί να συμμετέχει χωρίς όμως να αναφέρεται στις διατάξεις του Δικαίου της Θάλασσας, αλλά μόνο στο μέγεθος της επικράτειας της που υποτίθεται της δίνει και ανάλογα δικαιώματα. Με ένα δηλαδή συλλογισμό, που αν εφαρμοζόταν στην υπόλοιπη γη θα εξασφάλιζε ικανό πλούτο και βίαιη επικράτηση μόνο στις μεγάλες χώρες με που διαθέτουν ισχυρή πολεμική μηχανή και ακατάσχετη βουλιμία επέκτασης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ - ΑΛΒΑΝΙΑ

Η Συνθήκη των Πρεσπών δίνει επίσης προοπτικές μιας ενδεχόμενης συνεργασίας —που έχει ήδη αρχίσει— μεταξύ των Σκοπίων και της Άγκυρας. Οι προοπτικές είναι μάλλον δυσοίωνες, αλλά καλό είναι να επιφυλαχθούμε προς το παρόν, αφού δεν ξέρουμε καν ποιά τύχη θα έχει η ίδια η Συμφωνία. Όμως, ένα άλλο στοιχείο —αυτό που αφορά τις σχέσεις με την Αλβανία— συνδέεται άμεσα τόσο με την συμφωνία των Πρεσπών όσο και με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Αν προσέξει κανείς από πιο κοντά τις χρονικές συγκυρίες, μπορεί να δει ότι η συμφωνία των Πρεσπών (στην οποία πραγματοποιήθηκε μια ακατανόητη ελληνική υποχωρητικότητα, κυρίως βέβαια λόγω των πιέσεων των ξένων παραγόντων στην Κυβέρνηση της Αθήνας) αμέσως μετά είχε ως συνέπεια της τόσο μια έξαρση των απειλών της Τουρκίας όσο ακόμη και από Αλβανικής πλευράς μια σκλήρυνση στο θέμα των διώξεων κατά της εκεί ελληνικής μειονότητας. Η προσπάθεια κατάσχεσης των περιουσιών της ελληνικής μειονότητας της Χειμάρας είχε μεν προγραμματισθεί από πριν, αλλά επιχειρήθηκε και με νομοθετική πράξη μόνο μετά την Συμφωνία των Πρεσπών. Προς το παρόν βέβαια το μέτρο ανεστάλη, επειδή έγινε κοινή διαμαρτυρία όλων των πολιτικών δυνάμεων της χώρας μας. Αλλά δεν σημαίνει ότι έπαψε να υπάρχει ο σχετικός

κίνδυνος, με δεδομένη την γενικότερη πολιτική της σημερινής αλβανικής κυβερνήσεως.

Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν ότι το ΝΑΤΟ όχι μόνο δεν είναι σε θέση να μας προστατεύσει από τους αδηφάγους γείτονες μας, (ιδίως μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και του Συμφώνου της Βαρσοβίας), αλλά ίσως και να είναι ένας παράγοντας επιδείνωσης των προβλημάτων, αφού οι υπόλοιποι σύμμαχοι, μακρινοί και κεντροευρωπαίοι, αδυνατούν να αντιληφθούν τις δυσκολίες της χώρας μας (που δεν είναι στη θέση της... Ολλανδίας όπως ειπώθηκε) και παράλληλα έχουν οικονομικά και άλλα συμφέροντα με τους γείτονες μας και πολύ φυσικά αποβλέπουν κατά προτεραιότητα στην εξυπηρέτησή αυτών.

5 ΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΣΗΜΕΙΑ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΦΟΡΜΕΣ ΓΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ

α. Οι οικονομικοί μας «συμμαχοί» τα μνημόνια και οι οφειλές της Ελλάδος

Αρχίζω αυτή την ενότητα με μια παρατήρηση που με έντεχνη παραστατικότητα περιγράφει την σημερινή κατάσταση της διεθνούς κοινωνίας. Λέει ο συγγραφέας Νίκος Ιγγλέσης υπογραμίζοντας έτσι τις δυσκολίες θεραπείας των αντιλαϊκών φαινομένων.

«Παρά τις καλές προθέσεις τους οι εναλλακτικοί “ηθοποιοί” δε κατανοούν το ευρύτερο πλαίσιο, δηλαδή, την παγκοσμιοποίηση, εντός του οποίου εκτυλίσσεται η ελληνική τραγωδία. Δε γίνεται κατανοητός ο ρόλος του ξένου νομίσματος –του ευρώ– και του συναλλαγματικού χρέους που αυτό δημιούργησε. Δε γίνεται κατανοητή η φύση της αφανούς ξένης κατοχής. Δε γίνεται κατανοητό ότι απαιτείται ένα συνολικό σχέδιο σωτηρίας και όχι αποσπασματική αντιμετώπιση των επί μέρους θεμάτων όπως του οικονομικού, του κοινωνικού, των εθνικών απειλών, της δημογραφικής συρρίκνωσης και

αλλοίωσης του πληθυσμού. Τέλος, δεν γίνεται κατανοητός ο εθνικοαπελευθερωτικός χαρακτήρας του αγώνα για τη σωτηρία του Ελληνισμού. Πολλοί από αυτούς, εγκλωβισμένοι σε ιδεολογήματα παλαιότερων εποχών, υιοθετούν επιλεκτικά κάποιες από τις θέσεις των επικυρίαρχων δυνάμεων και έτσι χωρίς να το αντιλαμβάνονται αυτό-ακυρώνονται, χάνοντας οποιαδήποτε δυνατότητα παρέμβασης. Όσο όλοι αυτοί δεν κάνουν αποδεκτό ένα αξιόπιστο σενάριο δεν μπορούν να συγκροτήσουν και κανέναν εναλλακτικό θίασο».

Το αποτέλεσμα αυτής της «εσκεμμένης» άγνοιας είναι να έχει φτάσει το χρέος της χώρας μας στα 346 δις Ευρώ. Τα χρόνια της δεύτερης δεκαετίας από το 2010 το ελληνικό χρέος που ήταν 129 % του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος ανέβηκε στο 180 % επειδή η Ελλάδα δανείσθηκε περισσότερα χρήματα για να πληρώσει τους πιστωτές της, για να μη χάσουν ούτε ένα σέντ. Η «διάσωση» αυτή της Ελλάδος ήταν τελικά διάσωση των πιστωτών της. Ζητήθηκε από τους πιστωτές να πουλήσει η χώρα μας δημόσια περιουσιακά στοιχεία στους ξένους, να διαλύσει το κοινωνικό δίκτυο ασφάλειας και να μειώσει συντάξεις και ιατρική περίθαλψη. Η λεηλασία της δημόσιας περιουσίας (λιμάνια, αεροδρόμια κλπ) δεν πήγε προς τη μείωση του χρέους ενώ μειώθηκε η οικονομία. Όλα τα έσοδα που προέρχονται από ιδιωτικοποιημένη δημόσια περιουσία ανήκει τώρα στους ξένους που εισπράττουν τα έσοδα τους. Συγχρόνως η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τρά-

πέζα μαζί με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο αποφάσισε ότι η Ελλάδα έπρεπε να καταβάλει όλο το ποσόν των τόκων και κεφαλαίου των κρατικών ομολόγων της που βρίσκονταν στην κατοχή των γερμανικών, γαλλικών, ολλανδικών και ιταλικών Τραπεζών. Οι συναλλαγές των ελληνικών ομολόγων έγιναν έτσι ώστε η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα να έχει καθαρό κέρδος περίπου 8 δισεκατομμυρίων ευρώ από τα ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου κατά την τετραετία 2012-2016.

Αυτά τα πολύ λίγα αναφέρονται, αφού η έκταση της καταστροφής είναι τέτοια που μόνο με πολλούς τόμους κειμένων θα μπορούσε να περιγραφεί στο σύνολό της. Μιας καταστροφής που δεν θα προέκυπτε αν η Ευρωπαϊκή Ένωση είχε έστω και στοιχειώδες ίχνος αλληλεγγύης μιας φυσιολογικής ομάδας Ευρωπαϊκών κρατών και δεν ήταν στην πραγματικότητα όργανο παγκοσμιοποίησης μιας ολιγαρχικής κεφαλαιοκρατικής ομάδας. Έτσι επιβεβαιώθηκε ότι όχι μόνο δεν υπάρχει ίχνος αλληλεγγύης μεταξύ των διαφόρων επιπέδων ισχύος και μελών, αλλά και ότι αντιθέτως επιδιώκεται η αφαίμαξη των ασθενεστέρων και κυρίως της Ελλάδος από τους εταίρους μας.

β. Η άρνηση ομοσπονδοποίησης της Ευρώπης

Τίποτε από τα παραπάνω δεν θα μπορούσε να είχε συμβεί αν η Ευρώπη είχε ακολουθήσει την αρχική

πορεία, για την οποία δημιουργήθηκε από τους εμπνευστές της, δηλαδή την πορεία της ομοσπονδοποίησης. Υπηρετούσα ακόμη στην Κίνα όταν άρχισε όλη η διαδικασία της ελευθέρωσης της οικονομίας στην καθαρά κομμουνιστική αυτή χώρα. Απορούσα στην αρχή με την προσπάθεια της Γερμανίας, αλλά και άλλων βιομηχανικά εξελιγμένων ευρωπαϊκών κρατών, να επενδύουν με μεγάλες εγκαταστάσεις στην Κίνα. Η απορία μου προερχόταν από την πρώτη σκέψη ότι αν η Ευρώπη είχε εξελιχθεί σε μια Ομοσπονδία ούτε ανάγκη αλλά ούτε και δυνατότητα θα υπήρχε για τις ευρωπαϊκές χώρες του βορρά να επενδύουν αποκλειστικά στην Κίνα ή στην Ινδία ή σε άλλη ασιατική χώρα. Πολλές από αυτές τις επενδύσεις θα μπορούσαν να είχαν γίνει στο Νότιο της Ευρώπης. Ίσως όχι με προοπτικές τόσο χαμηλών μισθών, αλλά πάντως από πλευράς γεωγραφίας με ευχερέστερες προσβάσεις και ευχερέστερες προσαρμογές στην μεταποίηση. Βέβαια άφηνα απ' έξω την δυνατότητα οι επενδύσεις στην Κίνα να προσφέρουν αργότερα ως αντάλλαγμα την τεράστια ζήτηση που θα μπορούσε να αναπτυχθεί επιτοπίως —στην Κίνα— μετά από κάποια χρόνια ανάπτυξης, αλλά αυτό ήταν τότε ακόμη πολύ πρόωρο. Το βέβαιο είναι ότι ποτέ η Γερμανία δεν θα μπορούσε να αρχίσει με επενδύσεις στην άλλη άκρη της υφελίου αν είχε την δυνατότητα, αλλά και την υποχρέωση λόγω της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας, να αρχίσει τις επενδύσεις από τα Νότια Ομόσπονδα μέλη της Ένωσης.

Τελευταία, έχουν ακουσθεί αδύναμες φωνές για την ανάγκη επιτάχυνσης κάποιων προσπαθειών προς την κατεύθυνση της Ομοσπονδοποίησης, αλλά κανείς δεν πιστεύει πραγματικά στην επιτυχία μιας τέτοιας προσπάθειας. Αντιθέτως τα φαινόμενα πιθανής διάλυσης της Ε. Ενώσεως πληθαίνουν όσο περνάει ο καιρός και οι δυσχέρειες ορισμένων εκ των επιμέρους μελών επιδεινώνονται. Με τους ευρωσκεπτικιστές να πολλαπλασιάζονται και όχι μόνο για το θέμα της εσφαλμένης δόμησης της ένωσης, αλλά και για το μεταναστευτικό πρόβλημα.

γ. Οικονομία διαφθορά - επίπεδο πολιτικών ηθών

Επιστρέφοντας στα δικά μας τα εσωτερικά θέματα παρατηρούμε ότι τα προβλήματα που πάντοτε υπήρχαν, οικονομία και διαφθορά, έχουν τελευταία επιδεινωθεί άσχετα από τις διαβεβαιώσεις των κυβερνητικών παραγόντων. Αυτοί αποφεύγουν με επιμονή να αναφερθούν στην τεράστια αύξηση του δημοσίου χρέους, στην μακροχρόνια δέσμευση της δημόσιας περιουσίας, στις δεσμεύσεις από το ξεπούλημα των κρατικών εγκαταστάσεων και στην εξ' αυτού απώλεια εισοδημάτων για το δημόσιο. Η διαφθορά εξάλλου έχει γίνει πρώτο θέμα πλέον, ασχέτως αποδείξεων, σε όλα τα ΜΜΕ, οι περίεργες και απαράδεκτες για τον μέσο πολίτη συγκρούσεις μέσα στο Κοινοβούλιο, οι ανεξέλεγκτες καταγγελίες επιλεγμένων πα-

ραγόντων της πολιτικής τόσο κατά άλλων πολιτικών όσο και κατά πολιτών που χωρίς δισταγμό, όταν αντιτίθενται σε κάποια κυβερνητική γραμμή, χαρακτηρίζονται αδίστακτα φασίστες, ακραίοι, περιθωριακοί κλπ.

Η υποτιθέμενη «σοσιαλιστική» πολιτική της τελευταίας κυβέρνησης, όπως εξετέθη παραπάνω, έχει επιφέρει την χειροτέρευση της οικονομίας, και αυτό άσχετα από τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις του κυβερνώντος κόμματος. Τη γνώμη αυτή μπορώ να διατυπώσω με τρόπο απόλυτο χάρη στην προϋπηρεσία μου, όπως προανέφερα, στην Κίνα. Όταν ξεκίνησε εκεί η μεγάλη αλλαγή είχα την μοναδική εμπειρία να παρακολουθήσω τις κινήσεις της εκεί κυβέρνησης, αλλά και να συζητήσω σχετικά με τους Κινέζους υπεύθυνους για την οικονομική πολιτική της σημαντικής αυτής χώρας. Η προσπάθεια τότε συγκεντρώθηκε στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας, χωρίς να χρειασθεί σχεδόν καμία αλλαγή στο πολιτικό σύστημα που έμεινε καθαρά κομμουνιστικό. Η καίρια αρχή μπορούσε να συμπυκνωθεί στο ότι *«οτιδήποτε οδηγεί στην ανάπτυξη της παραγωγής συμφωνεί με τα συμφέροντα του λαού. Και συνεπώς επιτρέπεται και χρειάζεται στον σοσιαλισμό. Αντίθετα ό,τι ζημιώνει την ανάπτυξη αντίκειται στον επιστημονικό σοσιαλισμό και δεν επιτρέπεται να υπάρξει. Κάθε μέτρο λοιπόν για την εμβάθυνση των*

μεταρρυθμίσεων, πρέπει να έχει σκοπό την βελτίωση των οικονομικών συνθηκών».

Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι ο γράφων επικροτεί την έλλειψη ελευθερίας που συνεπάγεται ένα σκληρό σοσιαλιστικό καθεστώς. Αν όμως τούτο είναι αναγκαίο κατά την γνώμη των ηγετών της χώρας, όπως την περίπτωση της Κίνας, το πολιτικό σύστημα δεν είναι απαραίτητο να λαμβάνει και μέτρα που επιφέρουν καταστροφή της οικονομίας και να καταφεύγει στην διανομή επιδοτημάτων —προεκλογικών φιλοδωρημάτων— που δεν προσθέτουν τίποτε στην γενική οικονομική κατάσταση του λαού, ενώ αντιθέτως στερούν την οικονομία από απαραίτητα έσοδα. Η αδυναμία της ελληνικής κυβέρνησης να κατανοήσει τον νέο αυτό συνδυασμό σοσιαλισμού-ανάπτυξης έχει φέρει την οικονομία της Ελλάδας στην τραγική σημερινή κατάσταση της. Η διαφορά των μεγεθών των δύο χωρών είναι ασφαλώς απαγορευτική για μια ρεαλιστική σύγκριση της εξέλιξης των, όμως δεν πρέπει να λησμονείται ότι σε πολλούς τομείς το υπερβολικό μέγεθος της χώρας και της οικονομίας δεν συνιστά πλεονέκτημα αλλά μειονέκτημα.

Επειδή το σημείο αυτό είναι νομίζω χρήσιμο να κατανοηθεί από τους ηγέτες της χώρας μας παραθέτω —για ό,τι αξίζει— το σχόλιο με το οποίο έκλεινα την έκθεσή μου που περιείχε συμπεράσματα από το 13ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας (1987). **«Χωρίς ίσως να χαρακτηριστεί σαν αιρετι-**

κή, η έκθεση του 13ου Συνεδρίου δημιουργεί δυσκολίες κατανόησης για τον ορθόδοξο κομμουνιστή, μια και η ιδεολογία τοποθετείται σε δεύτερη μοίρα με πρώτη την ανάπτυξη των οικονομικών δυνάμεων. Ο δογματισμός απορρίπτεται, το βιβλίο κλείνεται για τα επόμενα εβδομήντα χρόνια και ανοίγεται η θύρα του πραγματισμού και της βελτίωσης της ζωής του λαού».

Πρέπει να ομολογηθεί ότι χρειάζεται πραγματικό θάρρος —αλλά και ενδιαφέρον— για την πραγματική βελτίωση της ζωής του λαού, προκειμένου ένας ιδεολόγος κομμουνιστής να διατυπώσει επίσημα τις παραπάνω σκέψεις.

Τριάντα δύο χρόνια αργότερα η Κίνα με τις παραπάνω μεθοδεύσεις έγινε δεύτερη οικονομική δύναμη στον κόσμο, σε σημείο να είναι πλέον ένας από τους κύριους δανειστές των ΗΠΑ. Στην Ελλάδα, οι ηγέτες της, επί μια τουλάχιστον δεκαετία, εξακολούθουσαν να μπερδεύουν τις ιδεοληψίες τους με την οικονομία, αλλά και να διαχειρίζονται με τρόπο απαράδεκτο τα δανειζόμενα από το εξωτερικό, οπότε επέφεραν τον πολλαπλασιασμό του εξωτερικού χρέους, προκάλεσαν τη φυγή των νέων στο εξωτερικό, και δέχθηκαν (σε αντικατάστασή τους) αλλοδαπούς πρόσφυγες. Επιπλέον αποδέχθηκαν ό,τι τους υπαγόρευαν οι ξένες δυνάμεις, ώστε να ξεπουλήσουν την υπάρχουσα και την μελλοντική περιουσία της χώρας και

να παραδώσουν σε ένα γείτονα —χωρίς συζήτηση— το όνομα ενός σημαντικού ιστορικού κεφαλαίου της.

Από άρθρο του Στέλιου Παπαθεμελή μεταφέρω την παράγραφο που ακλουθεί: *«Άκρως αποκαλυπτική και η δήλωση του πρώην Ιταλού πρωθυπουργού Ντ' Αλέμα για όσα σημεία και τέρατα σημειώθηκαν με εκείνη τη μοιραία υπαγωγή μας στα Μνημόνια το 2009 : «Στήσαμε παγίδα στην Ελλάδα και τους ληστές μας. Από τα 250 δις. που διετεθήσαν για τη διάσωση της Ελλάδος, τα 220 χρησιμοποιήθηκαν για την διάσωση των ευρωπαϊκών τραπεζών. Μόνο τα 30 δις. κατέληξαν στον ελληνικό προϋπολογισμό».*

δ. Μακεδονικό

Για το θέμα αυτό καθώς και για την συμφωνία των Πρεσπών έχουν γραφεί πολλά τελευταία. Η παρούσα εργασία θα περιορισθεί σε μερικά μόνο σημεία που αποτελούν χαρακτηριστικές περιπτώσεις παράκαμψης συγκεκριμένων δυσχερειών προκειμένου να περάσει βιαστικά η υπογραφή της Συμφωνίας και χωρίς καμία προσυνηννόηση με τους λοιπούς πολιτικούς φορείς. Και τούτο παρόλο που επρόκειτο για ένα θέμα που αγγίζει τις πιο λεπτές χορδές του ελληνικού βορρά αλλά και γενικότερα της ελληνικής ιστορίας.

Πολιτικώς η συμφωνία των Πρεσπών ενσπείρει διχόνοια στα Βαλκάνια και, παρ όλες τις περί του αντιθέ-

του διαβεβαιώσεις στο μέλλον θα είναι παράγοντας αποσταθεροποίησης. Ιστορικά συνεργεί στην κλοπή της ταυτότητας της Μακεδονίας και στον σφετερισμό της πολιτιστικής προσωπικότητας της Ελλάδος. Δημιουργεί πρόβλημα με τη διεθνή ονομασία των μακεδονικών προϊόντων κάτι που τελευταία παραδέχθηκε ακόμη και ο επί πολλά έτη υπεύθυνος διαπραγματευτής των Ηνωμένων Εθνών, Μάθιου Νίμιτς. Η συμφωνία έγινε χωρίς καμία προσυνηννόηση με τις υπόλοιπες ελληνικές πολιτικές δυνάμεις, αλλά υπαγορεύθηκε από εξωτερικές επιρροές, μεταξύ των οποίων της Γερμανίας και των ΗΠΑ, κάτι που έδειξε στην Ελλάδα και στο εξωτερικό την ξενοδοουλία που χαρακτηρίσε την ενέργεια αυτή της ελληνικής ηγεσίας. Επί πλέον παραβίασε κατάφωρα το άρθρο 28 του Συντάγματος της Ελλάδος, το οποίο αναφέρει επί λέξει : **«Για να εξυπηρετηθεί σπουδαίο εθνικό συμφέρον και να προαχθεί η συνεργασία με άλλα κράτη, μπορεί να αναγνωρισθούν, με συνθήκη ή συμφωνία, σε όργανα διεθνών οργανισμών αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Σύνταγμα. Για την ψήφιση νόμου που κυρώνει αυτή την συνθήκη ή συμφωνία απαιτείται πλειοψηφία τριών πέμπτων του όλου αριθμού των βουλευτών»**. Αντί αυτού η Κυβέρνηση προτίμησε να επιτύχει την ελάχιστη πλειοψηφία, επιστρατεύοντας μάλιστα μικρό αριθμό «προθύμων» από άλλα κόμματα. Τελικά η εξάλειψη του αλυτρωτισμού, που υποτίθεται είχε τεθεί ως ρητή προϋπόθεση δεν φαίνεται από την αρχή ότι πρόκειται να τηρηθεί αν κρίνει

κανείς από τις πρώτες ενδείξεις. Άλλωστε, και να είχαν την διάθεση αυτή οι γείτονες αποθαρρύνθηκαν τόσο από τις αντιδράσεις της δικής τους αντιπολίτευσης όσο και από τις πανηγυρικές ελληνικές επισκέψεις που ενισχύθηκαν από τους γνωστούς υποκινητές του εξωτερικού.

Η Συμφωνία των Πρεσπών έφερε και ένα άλλο αποτέλεσμα που ακόμη δεν μπορεί να αξιολογηθεί ως προς το μέγεθος ούτε και ως προς τις μελλοντικές της συνέπειες. Διέσπασε τον ελληνισμό ιδίως μετά τις έντονες αντιδράσεις του ελληνικού λαού και τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας μετά την συμφωνία. Αντιδράσεις που η υπεύθυνη κυβέρνηση απέδωσε με δηλώσεις ότι οφείλονται σε ακροδεξιούς, φασίστες ή πάντως σε μια μειοψηφία που με τον καιρό αποδυναμώνεται. Σημαντική επίδραση στον διχασμό αυτόν θα έχουν και οι ενέργειες της εξουσίας, με τις οποίες ασκήθηκε υπερβολική καταστολή σε ανθρώπους (άνδρες, γυναίκες, ηλικιωμένους και παιδιά) που δεν είχαν άλλο κίνητρο παρά μόνο τον πόνο για την πατρίδα τους.

ε .Μια εξωπραγματική αντίφαση

Ο κάθε Έλληνας είναι σε θέση να παρατηρεί τελευταία δύο φαινόμενα που τον βάζουν σε σκέψεις. Από τη μια πλευρά διαπιστώνουμε ότι η Ελλάδα καταρρέει.(Οικονομία, μαζική φυγή των νέων – δημογραφικό

—ατέλειωτα σκάνδαλα — μαζική άφιξη μεταναστών και επιχειρούμενη αλλοίωση του πληθυσμού). Και από την άλλη οι κυριότεροι εξωτερικοί παράγοντες και σύμμαχοι ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλον σε επαίνους για τους πολιτικούς μας που έφεραν την χώρα σε αυτή την απελπιστική κατάσταση. Συχνά οι έπαινοι φτάνουν τόσο απρόσμενα υψηλά που αναρωτιέται κανείς σε ποια επί τέλους πρόσθετα δικά τους οφέλη και σε ποιες δικές μας υποχωρήσεις προσβλέπουν. Ο εξευτελισμός της χώρας —συμπεραίνει οποιοδήποτε λογικός παρατηρητής— δεν παύει να έχει υποστηρικτές, αλλά και θεσμούς που αναμένουν με ανυπομονησία να επωφεληθούν ακόμη περισσότερο. Τα θέματα της έρευνας για πετρέλαια, αλλά ακόμη και κάποια άλλα εθνικά ζητήματα δεν φαίνονται να είναι άσχετα με αυτή την αφύσικη και ενθουσιώδη προσμονή από τους εξωτερικούς παράγοντες. Όλα δείχνουν ότι τα ξεπουλήματα των οικονομικών —τρεχουσών και μελλοντικών— πηγών της Ελλάδος δεν έχουν ακόμη τελειώσει.

στ. Εκλογές και οι ελληνικές δυνατότητες

Η κατάσταση που περιγράφηκε γίνεται ακόμη πιο κρίσιμη εξ αιτίας των επερχόμενων εκλογών, αυτοδιοικητικών, εθνικών και ευρωβουλής. Ένας καλός φίλος, ο Ηλίας Σταμπολιάδης, ομότιμος καθηγητής του Πολυτεχνείου Κρήτης, εκθέτοντας τις ίδιες ανησυχίες καταλήγει σε κάποια μελέτη του για το μέλλον της

Πατρίδας μας με τη φράση: *«Βεβαίως και όλοι μαζί μπορούμε αλλά ενωμένοι σε ένα κοινό σκοπό, εμπνεόμενοι από ένα κοινό όραμα και όχι από ατομικές προτεραιότητες και ιδεοληψίες. Προς το παρόν λείπει το όραμα που το καλύπτει το σκοτάδι του ψεύδους και της υποκρισίας».*

Αν ήταν δυνατόν σήμερα να συσπειρωθούν δυνάμεις που να στηρίζουν ένα κοινό σχέδιο δράσης για την ανόρθωση της χώρας θα έπρεπε να εξακτινωθούν προς όλες τις κατευθύνσεις. Η κατάσταση έχει φτάσει σε σημείο τόσο χαμηλό που καμιά μεμονωμένη δράση (οικονομική, κοινωνική, εθνική) δεν θα αρκούσε για να επαναφέρει τη χώρα σε φυσιολογικά επίπεδα. Μόνο ο συνδυασμός πολλών συγχρόνως δράσεων μπορεί να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα μεσοπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα. Παραθέτουμε ορισμένες δράσεις που θεωρούνται ότι μπορούν συνδυασμένα να οδηγήσουν στην αναγκαία βελτίωση. Αναφέρονται αυτές ενδεικτικά μόνο, καθόσον είναι τέτοιο το κατάστημα ώστε θα υπάρχουν ασφαλώς και άλλες που θα βοηθούσαν:

-να συζητηθούν σοβαρά οι ελληνικές δράσεις έναντι των συνεπειών οικονομικών, πολιτικών και πολιτισμικών της συμφωνίας των Πρεσπών και το κατά πόσον αυτή μπορεί να γίνει αντικείμενο διαπραγματεύσεως εξ υπαρχής.

- να ελεγχθούν αποτελεσματικότερα τα σύνορα
- να δοθεί άμεσο δικαίωμα ψήφου στους ομογενείς του εξωτερικού
- να γίνει ομάδα μελέτης για τα μέτρα ενίσχυσης της επιστροφής των νέων που έχουν εκπατριστεί.
- να απαιτηθούν διεθνώς οι οφειλές της Γερμανίας
- να ενταθούν οι συνεργασίες με την Αίγυπτο, Ισραήλ, Κύπρο.
- να ληφθούν μέτρα ενίσχυσης των πολύτεκνων οικογενειών
- να δοθεί η πρέπουσα σημασία στην Παιδεία, μετά από τα βεβιασμένα και πρόχειρα μορφώματα της παρούσας ηγεσίας στον τομέα αυτόν.

Η συσπείρωση αυτή πρέπει επίσης να έχει τους εξής απαραίτητους στόχους:

- Εθνική συναίνεση στα μεγάλα θέματα
- Ανάπτυξη -επενδύσεις - εργασία

- Κριτήρια ενθάρρυνσης ιδιωτικών επενδύσεων,
- Μείωση φορολογίας
- Στήριξη μικρομεσαίων επιχειρήσεων
- Ταχύτερη απονομή δικαιοσύνης
- Να σταματήσει να χρηματοδοτεί τα κόμματα ο κρατικός προϋπολογισμός

Η μεγαλύτερη δυσκολία για να πετύχει μια, όπως όλοι ελπίζουμε ανόρθωση της Ελλάδος βρίσκεται στην «ανακάλυψη» του κατάλληλου πολιτικού φορέα που θα επιχειρήσει την πραγματοποίηση των απαραίτητων μεταρρυθμίσεων. Επειδή εκείνο που είναι σπανιότερο δεν είναι τόσο οι ιδέες αλλά το Ήθος. Σε αυτό έγκειται η επιτυχία της επιλογής των φορέων που θα απαλλάξουν την χώρα από τις ανόητες ιδεοληψίες, από τις προσωπικές και ιδιοτελείς φιλοδοξίες, από τις — μέσω της πολιτικής— αδηφαγικές επιθυμίες χρηματισμού. Επειδή το **ήθος** δεν βρίσκεται στην «βιτρίνα» του ανθρώπου, αλλά εδράζεται στον ατομικό χαρακτήρα του, στους κανόνες κοινωνικής διαβίωσης που ακολουθεί, στον έμφυτο σεβασμό του για τον συνάνθρωπο και στην αποστροφή του για κάθε αδικία. Είναι ανάγκη να είναι ο άνθρωπος — και πολύ περισσότερο ο ηγέτης— δίκαιος, τίμιος, ειλικρινής, συμπνετικός, ανθρώπινος. Επειδή αισθάνεται την ανάγκη να είναι έτσι. Ο «Ελληνικός Πολιτισμός», που οι πολιτι-

κοί μας της προπερασμένης δεκαετίας θέλησαν να απαλείψουν από τον τίτλο του Ιδρύματος Ελληνικού Πολιτισμού, θα είχε πολλά να διδάξει στους πολιτικούς του μέλλοντος για την κατάκτηση αυτής της αναγκαίας για την ευτυχία των πολλών υπέρτατης ιδιότητας, του **ήθους**.

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Μάνος Ε. Μεγαλοκονόμος

ΣΥΝΕΛΛΗΝΕΣ...Ένα επίκαιρο μελέτημα
